

Arrest

nr. 201 216 van 16 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en een Hazara van etnische origine te zijn. U werd in 1365 (Afghaanse kalender, 1986) geboren te Rahimbeek, district Jaghatu, provincie Ghazni, Afghanistan. In 1391 huwde u met Hadia Sarabi en jullie kregen twee zonen samen, waarvan de jongste werd geboren toen u reeds in België was. Beide zonen werden geboren in Kabul.

In 1387 (Afghaanse kalender, 2008) vertrok u naar Kabul om voor uw oom langs moeders zijde te gaan werken. Hij had een bagagewinkel in Sarai Raes in Kabul en vroeg u hem te helpen met het oprichten

van een fabriek waar de bagages zouden gemaakt worden. U verbleef in de fabriek en keerde tweewekelijks terug naar Rahimbeek voor een tweetal dagen. In 1390 werd u chauffeur voor uw oom langs vaders zijde, Mohammad Ayub Sarabi, die voor de National Directorate of Security (NDS) in Kabul werkt. U verbleef bij hem in Kabul en keerde eens om de 2-3 maanden terug naar Rahimbeek.

Eind saur 1392 (Afghaanse kalender, mei 2013) werd u toen u aan het werk was opgebeld door een onbekende nummer. Hoewel u aanvankelijk de oproep negeerde besloot u na twee gemiste oproepen toch te antwoorden. De persoon aan de andere kant van de lijn vroeg of u een medewerker van de NDS was waarop u het ontkende. Hij zei ook dat hij wist wie u was en van waar u afkomstig was. U beëindigde het gesprek. Tien dagen later werd u opnieuw gebeld door dezelfde persoon. Hij bedreigde u en zei dat u ofwel uw samenwerking moest verlenen, anders zou uw gezin gedood worden. U beëindigde nogmaals het gesprek en besloot geen enkele oproep van onbekende nummers meer te beantwoorden. In de maand jawza van 1394 (Afghaanse kalender, juni 2015) ontving uw vader thuis een dreigbrief die aan u was gericht. In deze brief stond dat u uw samenwerking moest verlenen. Uw vader vertelde u via de telefoon over deze brief. Ondanks deze bedreigingen bleef u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in de 8e maand van 1394 (Afghaanse kalender, november 2015) als chauffeur voor uw oom werken. Na een reis van ongeveer een maand kwam u op 4 december 2015 in België aan waar u zich op 5 januari 2016 vluchteling verklaarde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw 'taskara', uw rijbewijs, een kopie van de taskara van uw oom Mohammad Ayub Sarabi, een kopie van de taskara van uw vrouw Hadia, foto's van de badges van uw werk, een brief van uw werk, een brief van de taliban, een brief i.v.m. uw huwelijk, en een foto van uw gezin, neer.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u misleidende verklaringen heeft afgelegd over uw verblijfplaatsen in Afghanistan. Voor de Dienst Vreemdelingzaken (DVZ) verklaarde u van geboorte tot vertrek in Rahimbeek, district Jaghatu, provincie Ghazni te hebben verbleven (Vragenlijst DVZ, 04/04/2016). Voor het CGVS verklaart u dit ook (Gehoorverslag CGVS, p. 4), maar doorheen het gehoor voor het CGVS wordt duidelijk dat eigenlijk sinds 1387 (Afghaanse kalender, 2008), uw gewoonlijke verblijfplaats Kabul is. U ging naar deze stad om eerst uw oom langs moeders zijde te helpen met zijn zaak (CGVS, p. 8), en in 1390 (Afghaanse kalender, 2010) ging u werken als chauffeur voor uw oom Mohammad Ayub Sarabi (CGVS, p. 6) bij wie u ook verbleef tot aan uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5). Toen u voor uw oom langs moeders zijde werkte, keerde u tweewekelijks voor enkele dagen terug naar Rahimbeek, toen u voor uw oom langs vaders zijde werkte keerde u om de twee-drie maanden terug (CGVS, p. 8). Zelf voor religieuze feesten keerde u niet terug naar uw geboortedorp. Het laatste religieuze feest dat u daar vierde met uw familie was immers de Muharram van 1389 (Afghaanse kalender, 2010) (CGVS, p. 3). Bovendien zijn ook uw beide kinderen in Kabul geboren en heeft zowel u als uw echtgenote verschillende familieleden in de stad wonen. Hoewel het CGVS kan begrijpen dat Rahimbeek in Ghazni een belangrijke plaats is voor u omdat uw ouders er nog wonen en eigendommen hebben, kan het CGVS dit dorp niet beschouwen als de plaats waar u woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan. Het lijkt er dan ook op dat u de Belgische asielinstanties heeft proberen te misleiden wat betreft uw verblijfplaatsen in Afghanistan. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast vindt het CGVS het eigenaardig dat u bedreigd zou zijn geweest door de taliban omwille van uw werk bij de NDS (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen en de neergelegde documenten (mocht hier al geloof aan kunnen worden gehecht wat gezien de vaststelling dat uw verklaringen en documenten over uw vrees voor de taliban ongeloofwaardig is, geen zekerheid is) blijkt immers dat u slechts een zeer lage functie bekleedde binnen de veiligheidsorganisatie in de Afghaanse hoofdstad (CGVS, p.6 - 9) Mocht de taliban u toch bedreigd hebben, dan is het vreemd dat ze u twee jaar lang laten begaan. U kreeg immers naar eigen zeggen in 1392 enkele dreigtelefoontjes en pas in 1394 zou u opnieuw iets van de taliban gehoord hebben, ditmaal in de vorm van een dreigbrief. Dat een organisatie als de taliban zo geduldig zou zijn, is weinig aannemelijk en toont aan dat er weinig geloof kan gehecht worden aan de door u voorgehouden bedreigingen. Het CGVS vindt het ook bevreemdend dat de taliban een brief bij

uw vader in Rahimbeek zou bezorgen, dat terwijl u daar bijna nooit was. Dat u tot aan uw vertrek de job bleef doen voor dewelke u zou zijn bedreigd, ondermijnt uw vrees en de geloofwaardigheid van uw relaas. U heeft zelfs naar eigen zeggen nooit ontslag genomen, maar heeft een langdurig verlof aangevraagd waarna u naar Europa vertrokken zou zijn (CGVS, p. 9). Ook vertelde u niemand over de bedreigingen (CGVS, p. 17), zelfs niet uw oom die een hoge functie bekleedt bij de NDS en die eventueel via zijn contacten binnen de organisatie voor bescherming had kunnen zorgen. Bovenstaande vaststellingen doen het CGVS besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolging door de taliban.

Met betrekking tot de door u neergelegde documenten, met name de brief van de taliban, moet gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen geloofwaardig zijn, in casu quod non. Bovendien kan dit document door eender wie die het geschreven Pashtou machtig is opgesteld worden, wat het geloof in de authenticiteit verder afbreekt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Wat betreft de aanstellingsbrief van uw werk en de badges van uw werk, deze kunnen hoogstens aantonen dat u mogelijks voor de NDS heeft gewerkt. Betreft de kopie van de taskara van uw vrouw, de foto van uw gezin en het document i.v.m. uw huwelijk, deze documenten kunnen enkel aantonen dat u bent gehuwd en een gezin heeft, wat niet wordt betwist door het CGVS. Uw taskara en rijbewijs kunnen hoogstens uw identiteit aantonen, de welke niet wordt betwist door het CGVS. De kopie van de taskara van uw oom voegt weinig toe aan uw dossier.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. Evenmin kan er aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan enkel omwille van uw tewerkstelling bij de NDS vervolging zou kennen of ernstige schade zou oplopen. Op uw ongeloofwaardig bevonden wedervaren met de Taliban na maakt u, geen melding van persoonlijke problemen die u omwille van uw tewerkstelling bij de NDS ondervond gedurende de vier jaar dat u er werkzaam was. Het incident waarbij u betrokken was in 1391 (Afghaanse kalender, 2011) in de provincie Zabul (CGVS, p. 15-16) kan niet beschouwd worden als een aanval tegen uw persoon. Het feit dat u geen punt zette achter uw professionele activiteiten, de vaststelling dat u doorheen uw carrière geen persoonlijke problemen kende en het gegeven dat u een lage functie bekleedde in de miljoenenstad Kabul laten niet toe te besluiten dat u louter omwille van uw werk voor de NDS een beschermingsnood zou hebben. Er moet dan ook vastgesteld worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Zo heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u van 1387 (Afghaanse kalender, 2008) tot aan uw vertrek in 1394 (Afghaanse kalender, 2015) in Kabul verblijft. U werkte er en keerde slechts sporadisch terug naar Rahimbeek in Ghazni (CGVS, p. 8). Bovendien beschikken zowel u als uw vrouw over een netwerk in de Afghaanse hoofdstad. U heeft er langs moeders en vaders zijde ooms wonen, uw zus Salima woont er (CGVS, p. 11) en ook uw vrouw heeft er familie wonen. Uw twee kinderen werden ook geboren in Kabul wat er wijst dat de stad toegankelijk is voor u en uw gezin. U geeft zelf aan dat uw vrouw en kinderen momenteel regelmatig in Kabul verblijven, hetzij bij uw zus, uw schoonzus of uw oom (CGVS, p. 12). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u de stad zeer goed kent (CGVS, p. 7). Ook bent u een geschoolde man die reeds twee stabiele jobs heeft gehad in Kabul (CGVS, p. 6-8).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953; artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967; o artikels 48/3 en 48/4, juncto 62, van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet); artikel 4, punt 3, van de Richtlijn 2004/83/EC betreffende de minimumnormen voor de verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus; de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; en de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4

van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u misleidende verklaringen heeft afgelegd over uw verblijfplaatsen in Afghanistan. Voor de Dienst Vreemdelingzaken (DVZ) verklaarde u van geboorte tot vertrek in Rahimbeek, district Jaghatu, provincie Ghazni te hebben verbleven (Vragenlijst DVZ, 04/04/2016). Voor het CGVS verklaart u dit ook (Gehoorverslag CGVS, p. 4), maar doorheen het gehoor voor het CGVS wordt duidelijk dat eigenlijk sinds 1387 (Afghaanse kalender, 2008), uw gewoonlijke verblijfplaats Kabul is. U ging naar deze stad om eerst uw oom langs moeders zijde te helpen met zijn zaak (CGVS, p. 8), en in 1390 (Afghaanse kalender, 2010) ging u werken als chauffeur voor uw oom Mohammad Ayub Sarabi (CGVS, p. 6) bij wie u ook verbleef tot aan uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5). Toen u voor uw oom langs moeders zijde werkte, keerde u tweewekelijks voor enkele dagen terug naar Rahimbeek, toen u voor uw oom langs vaders zijde werkte keerde u om de twee-drie maanden terug (CGVS, p. 8). Zelf voor religieuze feesten keerde u niet terug naar uw geboortedorp. Het laatste religieuze feest dat u daar vierde met uw familie was immers de Muharram van 1389 (Afghaanse kalender, 2010) (CGVS, p. 3). Bovendien zijn ook uw beide kinderen in Kabul geboren en heeft zowel u als uw echtgenote verschillende familieleden in de stad wonen. Hoewel het CGVS kan begrijpen dat Rahimbeek in Ghazni een belangrijke plaats is voor u omdat uw ouders er nog wonen en eigendommen hebben, kan het CGVS dit dorp niet beschouwen als de plaats waar u woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan. Het lijkt er dan ook op dat u de Belgische asielinstanties heeft proberen te misleiden wat betreft uw verblijfplaatsen in Afghanistan. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast vindt het CGVS het eigenaardig dat u bedreigd zou zijn geweest door de taliban omwille van uw werk bij de NDS (CGVS, p. 15). (...) Mocht de taliban u toch bedreigd hebben, dan is het vreemd dat ze u twee jaar lang laten begaan. U kreeg immers naar eigen zeggen in 1392 enkele dreigtelefoontjes en pas in 1394 zou u opnieuw iets van de taliban gehoord hebben, ditmaal in de vorm van een dreigbrief. Dat een organisatie als de taliban zo geduldig zou zijn, is weinig aannemelijk en toont aan dat er weinig geloof kan gehecht worden aan de door u voorgehouden bedreigingen. Het CGVS vindt het ook bevreemdend dat de taliban een brief bij uw vader in Rahimbeek zou bezorgen, dat terwijl u daar bijna nooit was. Dat u tot aan uw vertrek de job bleef doen voor dewelke u zou zijn bedreigd, ondermijnt uw vrees en de geloofwaardigheid van uw relaas. (...) Bovenstaande vaststellingen doen het CGVS besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolging door de taliban.

Met betrekking tot de door u neergelegde documenten, met name de brief van de taliban, moet gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen

geloofwaardig zijn, in casu quod non. Bovendien kan dit document door eender wie die het geschreven Pashtou machtig is opgesteld worden, wat het geloof in de authenticiteit verder afbreekt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Wat betreft de aanstellingsbrief van uw werk en de badges van uw werk, deze kunnen hoogstens aantonen dat u mogelijks voor de NDS heeft gewerkt. Betreft de kopie van de taskara van uw vrouw, de foto van uw gezin en het document i.v.m. uw huwelijk, deze documenten kunnen enkel aantonen dat u bent gehuwd en een gezin heeft, wat niet wordt betwist door het CGVS. Uw taskara en rijbewijs kunnen hoogstens uw identiteit aantonen, de welke niet wordt betwist door het CGVS. De kopie van de taskara van uw oom voegt weinig toe aan uw dossier.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. Evenmin kan er aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan enkel omwille van uw tewerkstelling bij de NDS vervolging zou kennen of ernstige schade zou oplopen. Op uw ongeloofwaardig bevonden wedervaren met de Taliban na maakt u, geen melding van persoonlijke problemen die u omwille van uw tewerkstelling bij de NDS ondervond gedurende de vier jaar dat u er werkzaam was. Het incident waarbij u betrokken was in 1391 (Afghaanse kalender, 2011) in de provincie Zabul (CGVS, p. 15-16) kan niet beschouwd worden als een aanval tegen uw persoon. Het feit dat u geen punt zette achter uw professionele activiteiten, de vaststelling dat u doorheen uw carrière geen persoonlijke problemen kende (...) laten niet toe te besluiten dat u louter omwille van uw werk voor de NDS een beschermingsnood zou hebben. Er moet dan ook vastgesteld worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij Rahimbeek nog altijd beschouwt als zijn verblijfplaats omdat zijn echtgenote, kinderen en ouders daar nog steeds wonen en hij zo vaak als hij kon naar daar terugging, overtuigt hij niet. De Raad treedt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar werd vastgesteld dat verzoeker misleidende verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen in Afghanistan. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers van geboorte tot vertrek in Rahimbeek, district Jaghatu, provincie Ghazni te hebben verbleven (stuk 16, Verklaring DVZ, vraag 10). Verzoeker bevestigde dit op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 8, gehoorverslag, p. 4). Het is pas doorheen het gehoor dat duidelijk werd dat verzoekers gewoontelijke verblijfplaats sinds 2008 Kabul is.

Toen hij sinds 2008 voor zijn oom langs moeders zijde werkte, keerde hij tweewekelijks voor enkele dagen terug naar Rahimbeek (stuk 8, gehoorverslag, p. 8) en toen hij voor zijn oom langs vaders zijde werkte sinds 2010 keerde hij om de twee-drie maanden terug (stuk 8, gehoorverslag, p. 8). Zelfs voor religieuze feesten keerde verzoeker de laatste jaren niet terug naar zijn geboortedorp (stuk 8, gehoorverslag, p. 4). Bovendien zijn ook verzoekers kinderen in Kabul geboren en heeft zowel hij als zijn echtgenote verschillende familieleden in de stad wonen (stuk 8, gehoorverslag, p.12). Hoewel ook de Raad kan begrijpen dat Rahimbeek in Ghazni een belangrijke plaats is voor verzoeker omdat zijn ouders er nog wonen en eigendommen hebben, kan dit dorp niet beschouwd worden als de plaats waar hij woonde van geboorte tot vertrek uit Afghanistan. De argumenten dat hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kennen heeft gegeven dat hij als chauffeur werkte in Kabul, dat hij toen hij als zelfstandige werkte om de twee weken naar huis ging van donderdag tot zaterdag/zondag en dat hij in Kabul bij zijn oom woonde, kan zijn verklaringen niet verschonen. De Raad stelt vast dat verzoeker sinds 2010 tot aan zijn vertrek als chauffeur in Kabul werkte en woonde en slechts om de twee à drie maanden terugkeerde. Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat hij van zijn geboorte tot aan zijn vertrek in de provincie Ghazni is verbleven en dit dan ook als zijn verblijfplaats beschouwde. Verzoeker antwoordde bovendien ontkennend op de vraag op welke adressen hij naast Ghazni nog verbleven heeft, eventueel zelfs voor een kortere periode (stuk 8, gehoorverslag, p. 4), wat er wel degelijk op wijst dat hij zijn werkelijke verblijfplaats heeft trachten te verhullen. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij naast zijn adres bevraagd over zijn verblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren, waarbij verzoeker enkel over het dorp Rahimbeek in de provincie Ghazni sprak (stuk 16, Verklaring DVZ, vraag 10). Dat hij de concepten zoals "gewoontelijke

verblijfplaats “niet hanteert zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit van hem lijkt te verwachten, wordt niet aangetoond. Verzoeker werd naast zijn officieel adres ook bevraagd over zijn verblijfplaatsen. Verzoeker toont niet concreet op welke wijze hij deze begrepen dan wel interpreteert noch wat hij zou fout begrepen kunnen hebben. Dergelijke vaststellingen doen wel degelijk afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element als zijn verblijfplaats de laatste jaren voor zijn vertrek niet onmiddellijk heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Waar verzoeker wijst op zijn specifiek profiel als chauffeur voor de NDS, desbetreffend ook delen uit de UNHCR Guidelines citeert als informatie aanreikt over de werkwijze van de taliban om mensen te bedreigen, moet erop worden gewezen dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient concreet te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Dit geldt ook waar verzoeker wijst op zijn geografische en etnische afkomst en desbetreffend enkel algemene informatie aanbrengt.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht ook de Raad verzoekers verklaringen over de bedreigingen niet geloofwaardig. Verzoeker kreeg immers naar eigen zeggen in 1392 enkele dreigtelefoontjes en pas in 1394 zou hij opnieuw iets van de taliban gehoord hebben, ditmaal in de vorm van een dreigbrief. Het argument dat hij een heel interessante manier was om toegang te krijgen tot de veiligheid van het afdelingshoofd hetgeen kan verklaren waarom de taliban gewacht zouden hebben om hun bedreigingen serieuzer te maken kan niet overtuigen. Het is immers volstrekt niet geloofwaardig dat de taliban verzoeker vooreerst telefonisch zouden bedreigen en vragen om met hen samen te werken onder de bedreiging dat hij anders samen met zijn gezin zou worden gedood, om vervolgens pas na twee jaar een dreigbrief te sturen. Indien de taliban verzoeker interessant hadden geacht, kon wel degelijk worden verwacht dat zij moeite zouden blijven doen om verzoeker te overtuigen met hen samen te werken, of zelfs een poging zouden doen om hun dreigement uit te voeren. Voor zover wordt voorgehouden dat de taliban verzoeker zeer vaak opbelde na de eerste twee dreigtelefoontjes kan opnieuw niet worden ingezien dat de taliban gelet op het uitbleven van enige reactie van verzoeker niet eerder tot actie is overgegaan.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers raadsman op het einde van het gehoor aangeeft dat verzoeker hem verteld had dat hij om de 15 dagen werd opgebeld door de taliban (stuk 8, gehoorverslag, p. 18), hetgeen moeilijk te verenigen is met verzoekers eigen verklaringen tijdens het gehoor. Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker immers dat hij oproepen van onbekende nummers niet meer opnam en dat zelfs zijn vrienden kloegen dat hij nooit bereikbaar was (stuk 8, gehoorverslag, p. 17). Het is in dit opzicht maar de vraag hoe verzoeker kon weten dat het de taliban was die hem om de 15 dagen opbelde. Dergelijke verklaringen en vaststellingen zijn dan ook tegenstrijdig te noemen en doen afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid. Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan deze verklaringen, *quod non*, acht de Raad het niet aannemelijk dat de taliban verzoeker gedurende twee jaar om de 15 dagen tevergeefs zou hebben opgebeld zonder enige actie te ondernemen. Met de stelling dat hij de dreigtelefoons op een consistente en gedetailleerde manier beschreven heeft en de exacte inhoud kon weergeven van de conversatie met de taliban, doet hij geen afbreuk aan deze vaststellingen. Ook het gegeven dat verzoeker zelfs na het ontvangen van de dreigbrief zonder problemen als chauffeur voor zijn oom bleef werken tot aan zijn vertrek uit Afghanistan, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit asielrelaas.

Waar verzoeker stelt niet de kans te hebben gekregen om een vrij relaas te geven van zijn asielmotieven, stelt de Raad vast dat op het einde van het gehoor verzoeker gevraagd werd wat hij denkt dat er hem zal overkomen in geval van een terugkeer. Verzoeker antwoordde toen: *“mijn leven wordt bedreigd omwille van de problemen die ik net zei. Bovendien is de regel overal hetzelfde: als iemand bij de nationale veiligheid werkt dan mogen ze niet zomaar de nationale veiligheid verlaten want dan bestaat het risico dat geheime info zou worden gelekt.”* Op de vraag of hij nog iets wenste toe te voegen antwoordde hij ontkennend en bedankte hij iedereen die betrokken was bij het behandelen van zijn dossier. Verzoeker heeft bijgevolg de kans gehad om zijn asielmotieven uit de doeken te doen en verwees op het einde van zijn gehoor naar zijn verklaringen die tijdens het gehoor werden afgelegd.

Verder bracht hij geen concrete elementen bij die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Ook de vaststelling dat de dreigbrief in Rahimbeek bij zijn familie werd bezorgd doet afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid, gezien verzoeker bijna nooit in Rahimbeek was. Dat het voor de taliban veel gemakkelijker was om de brief daar te bezorgen omdat Rahimbeek zich naast het district Khogyani bevindt, dat in handen is van de taliban en hij zijn familie regelmatig bezocht en telefonisch in contact stond met zijn familie zijn slechts algemene beweringen. Bovendien acht de Raad het niet aannemelijk dat de taliban zou weten dat verzoeker telefonisch in contact stond met zijn familie. Verzoeker werkt deze zienswijze ook niet verder uit.

Het verwijzen naar informatie over zijn etnische achtergrond volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient concreet te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Hierbij komt ook nog dat verzoeker zijn etnische origine in Kabul nooit als problematisch heeft ervaren. Verzoeker maakte hiervan doorheen de asielprocedure immers geen melding van, waardoor verzoeker met de loutere verwijzing naar zijn etnische achtergrond en algemene informatie niet concreet maakt dat hij hierom in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met hier bijgevoegd een kopie van een kaart die op naam van zijn oom is opgesteld en die zijn oom als lid van de NDS toelaat de veiligheidscontroles met zijn voertuig te passeren. De Raad stelt vast dat het louter om een fotokopie gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend.

De stelling dat zijn oom werkzaam was en is voor de NDS, dat deze kaart duidt op een speciale toelatingsprocedure en dat enkel voertuigen met deze kaart de NDS mogen binnentreden, waardoor het begrijpelijk is dat verzoeker gecontacteerd is geweest door de taliban om van deze speciale gunst gebruik te maken om een aanslag te plegen binnen het goed beveiligde NDS complex, kan niet overtuigen.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat uit de kaart niet blijkt dat enkel voertuigen met een dergelijke kaart de NDS mogen binnentreden. Uit deze kaart kan enkel worden afgeleid dat de genaamde persoon, werkzaam binnen de NDS, met het hierin gespecificeerde voertuig rijdt. De kaart vermeldt geen enkel gevolg of voordeel dat verbonden is met het bezit van deze kaart. De stelling dat verzoeker gecontacteerd zou zijn geweest door de taliban zodat hij door het gebruik van deze kaart een aanslag zou kunnen plegen binnen het goed beveiligde NDS complex, is dan ook slechts een post factum verklaring. Verzoeker heeft overigens nooit melding gemaakt dat de taliban hem iets concreet heeft gevraagd om te doen. Indien dit daadwerkelijk de bedoeling was van de taliban, kon worden verwacht dat verzoeker hier eerder melding van zou hebben gemaakt. Zowel bij de dreigtelefoon als de dreigbrief is er naar eigen zeggen gesproken over zijn samenwerking voor de taliban, maar dit werd door verzoeker nergens geconcretiseerd. Overigens biedt deze kaart geen enkele link naar verzoeker, verzoekers naam wordt hierin niet vermeld.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.5. Het vooraangaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel

van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"(...)Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Zo heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. (...)"

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 14 november 2017 een kopie bij van het "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van december 2017, waaruit blijkt dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul nog steeds actueel en correct is.

De informatie die verzoeker bijbrengt over de veiligheidssituatie in Kabul (in het verzoekschrift en per aanvullende nota) ligt volledig in lijn met voormelde informatie en kan dan ook niets wijzigen aan de conclusie dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u van 1387 (Afghaanse kalender, 2008) tot aan uw vertrek in 1394 (Afghaanse kalender, 2015) in Kabul verblijft. U werkte er en keerde slechts sporadisch terug naar Rahimbeek in Ghazni (CGVS, p. 8). Bovendien beschikken zowel u als uw vrouw over een netwerk in de Afghaanse hoofdstad. U heeft er langs moeders en vaders zijde ooms wonen, uw zus Salima woont er (CGVS, p. 11) en ook uw vrouw heeft er familie wonen. Uw twee kinderen werden ook geboren in Kabul wat er wijst dat de stad toegankelijk is voor u en uw gezin. U geeft zelf aan dat uw vrouw en kinderen momenteel regelmatig in Kabul verblijven, hetzij bij uw zus, uw schoonzus of uw oom (CGVS, p. 12). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u de stad zeer goed kent (CGVS, p. 7). Ook bent u een geschoolde man die reeds twee stabiele jobs heeft gehad in Kabul (CGVS, p. 6-8).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

(...)".

Verzoeker betwist dat hij over een redelijk vestigingsalternatief beschikt door te wijzen op het feit dat zijn familie nog steeds in Rahimbeek woont, dat het leven in Kabul veel geld kost en dat hij eerder niet in staat was om zijn familie over te brengen naar Kabul. Verzoeker wijst er ook op dat de bestreden beslissing niet betwist dat men zonder een zeker bedrag geld niet kan verhuizen naar Kabul. UNHCR waarschuwt ook voor de gevaarlijke gevolgen van massale hervestiging in Kabul. Verzoeker stelt tevens dat het, nu hij zijn werk verlaten heeft, nog moeilijker zal zijn voor hem om zich in Kabul te vestigen. Verzoekers oom acht hij geen veilig vestigingsalternatief gezien de systematische vervolging van mensen die hooggeplaatst zijn binnen een dergelijk organisatie.

Vooreerst wijst de Raad erop dat hij eerder had verklaard dat zijn vrouw en kinderen geen vaste verblijfplaats hebben en dat zij zowel in Kabul, als in Khwa Jamari of in de eigen streek verblijven en dat zij bij verblijf in Kabul bij haar zus, bij verzoekers zus of bij zijn oom verblijven (stuk 8, gehoorverslag, p.12). Verzoeker verklaarde tevens dat zijn oom hem nooit iets verteld heeft over eigen problemen met de taliban (stuk 8, gehoorverslag, p. 17). Verzoeker heeft een duidelijk en stevig netwerk binnen de stad en is een geschoolde man die al twee stabiele jobs heeft gehad, waardoor er van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt. Met de algemene en vage aspecten die verzoeker ter betwisting aanhaalt, toont hij gelet op wat voorafgaat niet aan dat hij niet in staat zou zijn om in Kabul in zijn levensonderhoud te voorzien. Waar verzoeker in de aanvullende nota nog wijst op de situatie van terugkeerders ingevolge de inhoud van het voormelde EASO rapport moet erop worden gewezen dat verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt dat erop wijst dat hij in dezelfde situatie zou terecht komen zoals daarin wordt beschreven.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar persoonlijke kenmerken en omstandigheden, zoals zijn etnische achtergrond als Hazara en zijn werk voor de NDS, en algemene informatie desbetreffend waaruit zou blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet is *in casu* niet relevant, gezien verzoeker een redelijk en veilig vestigingsalternatief heeft in Kabul.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF